

*“Het leven is lucht, vluchtig als een ademtocht,
alles vervliegt zoals adem verdwijnt,
opgaat in de lucht”. (Prediker)*

Fons Mommers maakte opnames van improvisaties op twee Tilburgse orgels, nl. op het orgel in de vroegere Pius 10 kerk in Broekhoven vóórdát de kerk werd gesloopt en het orgel de pijp uit ging. Ook beschikte hij over opnames van het orgel in de Goirkese kerk vóór de restauratie.

De basis voor de muziek van het nieuwe project **LUCHT** bestaat uit deze improvisaties, aangevuld met muziek geïmproviseerd op een oud, elektronisch zg. Thomas-orgel.

LUCHT wil deze muziek "upgraden" tot een live-concert/voorstelling, samen met drie andere muzikanten uit Tilburg.

In combinatie met het orgelgeluid uit het verleden wil **LUCHT** de toenmalige meestal religieuze en doorgaans kerkelijk-institutioneel gebonden context waarbinnen het orgel werd gebruikt, eveneens "upgraden". Mommers heeft dat gedaan door de tekst van het bijbelboek Prediker als uitgangspunt te nemen en die te actualiseren. Prediker wordt in een hedendaagse context geplaatst met behulp van eigentijdse poëzie en andere teksten. Prediker is het boek dat ook door niet-christenen het meest wordt gelezen; bovendien staat het qua "geest" het minst ver van ons af van alle bijbelboeken. Alles bij elkaar biedt **LUCHT** een nieuwe kijk op een traditie waarin orgel en zinging nauw met elkaar verbonden waren.

Verbinding en samenhang wordt bereikt door het precies afstemmen van de orgelklank op één thematiek, nl. die van het boek Prediker: de onderzoekende, twijfelende, en soms uitzichtloze grondtoon ervan correspondeert verrassend met de “onderzoekende”, gefragmenteerde improvisaties op het orgel. Speciale aandacht gaat hierbij uit naar het knarsen, grommen, steunen en bonken van het oude pedaalwerk. Het gaat om een tiental improvisaties; ze nemen een centrale plaats in in het geheel van de voorstelling.

De teksten van Prediker worden zodanig “gemonteerd” in de voorstelling dat ze met de andersoortige teksten, muziek en beeld één geheel vormen. Gedichten van Anna Enquist, Dèr Mouw, Wislawa Szymborska, Jan Kal, maar ook teksten van Nescio en van Fons Mommers.

“(…) Tastend in het duister bewegen we ons voort, terwijl we doen alsof ons pad helder wordt verlicht. Voor een wezenlijk onderdeel van ons bestaan schermen we ons zoveel mogelijk af - ik heb het over de dood. Bij voorkeur denken we niet aan haar, alsof ons bestaan eeuwig voortduurt.(…) Juist onze eindigheid verschaft ons inzicht in wat belangrijk is en waar onze prioriteiten liggen. De dood kan ons helpen onze kijk op het leven te scherpen. Met dat inzicht kwam ook de verbazing over hoe weinig aandacht we haar plegen te geven. Dat is van alle tijden. Al in de 16de eeuw hekelde de Fransman Michel de Montaigne die ontkenning.(…) Wat meer reflectie op de dood kan geen kwaad. En dan niet zozeer om aan haar te wennen, zoals Montaigne voor ogen stond, maar vooral om een poging te doen te bevatten wat ons leven eigenlijk voorstelt: wat is de betekenis ervan, heeft dit alles zin. (…) Hopelijk wilt u mij op de zoektocht naar antwoorden vergezellen.”

Fokke Obbema in de Volkskrant van zaterdag 22 september 2018